

ledes er jo ikke Tilfældet lige over for den nuværende Regering, og det ærede Medlem kunde jo heller ikke finde andet for at begrundede sin stærke Optræden end det ene Punkt, at der for nylig var udnævnt af Kongen en Landstingsmand, som man vidste havde haft de og de Anskuelse, og som man vel ogsaa mente at vide endnu havde dem, men det er dog for lille en Grund, for lille en Grund til straks fra Bøgyndelsen over for den høje Regering at træde op, som det forekom mig, at det ærede Medlem gjorde, og han gjorde det vel paa sit Partis Vegne og i Overensstemmelse med det. Det ærede Medlem gennemgik de 3 Sager, som den højtærede Kultusminister i en Tale, holdt i Odense, erklærede som de 3 Opgaver, Regeringen ønskede at løse. Han gennemgik disse 3 Sager, og jeg skal følge ham. Den ene var Retsreformen. Nu, den omtalte han ikke stort — det vil jeg heller ikke gøre. Jeg anerkender, at vort nuværende Retssystem trænger til en Reform, og kan det en Gang lykkes at komme til en saadan, saa er det jo godt; men paa den anden Side tror jeg nu ikke, at det just er noget, som er i saa overordentlig høj Grad paatrængende, og jeg skal ærlig tilstaa — jeg kan ganske vist her kun udtale mig som en udenforstaaende, en fuldstændig Lægmand — at jeg heller ikke saa fuldt ud føler mig tiltalt af det Kommissionsforslag, som i Fjor eller i Forfjor kom frem fra Kommissionens Side. Men det skal jeg lade ligge — det ligger jo ikke for, maaske det kommer til at ligge for, det afhænger jo af den højtærede Justitsminister.

Dernæst omtalte det ærede Medlem Skatteløvene, og paa dette Punkt er jeg jo ganske enig med ham, at det er af overordentlig stor Betydning for vort Land, vort Folk og for den rolige Udvikling her i Landet, at disse Skattelove kunne komme til at gaa igennem. Jeg tror ikke, at de finansielt set ville være uoverkommelige. Jeg tror, at man — rigtignok med nogen Anspændelse af Statsindtægternes Ydeevne — kan komme igennem med disse Skattelove. Høje i Kommissionen har jo, som det vil ses af Kommissionsbetænkningen, udtalt nogen Betænkelse paa dette Punkt og havde stillet et rent foreløbigt Forslag om at skaffe Statskassen større Indtægter gennem at paalægge Nationalbanken en betydelig Afgift til Staten af en $\frac{3}{4}$ Million om Aaret mod saa at give Banken en Forlængelse af dens Oktroj paa 24 Aar og mod at give den Ret til, paa visse Betingelser naturligvis, at udstede et

vist Antal Millioner udækkede Sedler. Der kan maaske godt indvendes adskillige Ting imod dette Forslag, hvad Tallene angaar o. s. v., o. s. v., men jeg tror alligevel at turde hævde, at Forslaget i sig selv er naturligt og retfærdigt over for Banken og tillige saaledes, at Banken vilde gøre meget klogt og fornuftigt i at komme overens med Staten paa dette Grundlag. Kommissionen har imidlertid ikke villet optage det dels af den, som jeg indrømmer berettigede formelle Grund, at det var en Sag, der slet ikke vedkom Kommissionen efter dens Kommissorium og dels af den reelle Grund, at man ønskede henimod den Tid, Nationalbankens Oktroj løber ud — og det vil jo ikke vare saa meget længe, ca. halvtottende Aar — at tage under Overvejelse hele Forholdet med Seddeludstedelsen her i Landet, og man vilde ikke binde sig nu for en Menneskealder ud i Fremtiden. Naar, som jeg sagde, Statsindtægternes Ydeevne bliver spændt ret godt for, hvis de foreslaede Skattereformer skulle gennemføres, ligger det ikke alene deri, at den øjeblikkelige finansielle Stilling ikke er saa glimrende som ønskelig, idet Toldindtægterne for Øjeblikket ikke ere opadgaaende, men lidt nedadgaaende. Nu er der vel ret god Grund til at vente, at dette kun vil være foreløbigt, men det er nu en Gang saa i Øjeblikket og det har altsaa sin Betydning. Men der er jo endvidere forskellige Udgifter, der staa for. Der er den nylig af mig omtalte Retsreform, der sandsynligvis kommer til at koste en Del Penge, hvis den bliver gennemført en Gang. Der er Forsvarssagens Ordning. Selv om man vil gaa ud fra, at den egentlige Organisation ikke kommer til at koste mere end nu, hvad der for øvrigt kan være vanskeligt nok, og selv om man vil gaa ud fra, at man ikke har i Sinde at anvende større Pengemidler i en nær Fremtid paa større Befæstningsanlæg m. v., er der dog en hel Del tilbage, som ingen kan nægte bliver aldeles nødvendigt at anvende Penge til. Anskaffelse af det tilbørlige Kvantum af Kanoner, Geværer og Ammunition; det kan ikke undgaas, naar man i det hele taget vil have, at Hæren skal være krigsdygtig og Flaaden ligesaa. Endvidere er der jo Lønningsforholdene her i Landet. Man kan vel sige, at der trænges til Forbedring ret gennemgaaende; men i alt Fald burde alle være enige om, at der for de lavere Funktionærers Vedkommende, baade i den ene og den anden Etat, baade i de civile og de militære Eta-